

RAFA GIL

C R Ò N I C A

«¡Oh, és ell!»

Quan a l'estadi Luis Casanova de València els reflectors il·luminaven amb dos canons «Sky Tracer», tipus antiaeri, llançant llamps calidoscòpics, el cor d'un esquadró immens de dones de totes les edats i volums bategava al caire de la taquicàrdia. Tres hores abans, a les finestretes de l'estadi, i a les butxaques dels revenedors, ja no quedava cap de les 43.000 entrades que rajoles Zirconio havia editat per a la magna ocasió.

A les 10.30 de la nit, l'hora anunciada per a l'aparició de l'home de Miami, sota una lluna plena com un plat, l'escenari era un desert. Perquè Julio-Julio-Julio rondava el camerino confessant-se amb l'espill o amb una periodista d'*El País*, que ja des del principi bocabadada va dir allò de: «¡Oh, és ell!». Al cap de deu minuts, la veu famosa de «bamboleo» saltava a la pista, meitat tigre meitat corsari blanc, lluint el palmito. Arribava l'home.

Vint-i-un trailers de setze metres de llargària havien arrossegat més de mil dues-centes tones de l'equip del pare de Chabeli. Llums, focus, taules de so i altaveus i infraestructures que ompliren nou mil metres quadrats de gespa amb «lo mejor de tu vida me lo he bebido yo». L'antic davant centre del Reial

RAFA GIL

Julio Iglesias aconsegueix histeritzar les seues afiliades.

Julio, Zirconio i la paella

A les 14 h. del dimecres passat l'helicòpter de Julio Iglesias aterrava a les instal·lacions de Zirconio, fàbrica de rajoles de ceràmica situada al polígon industrial de Vila-real (la Plana Baixa) a uns metres de Porcelanosa, fàbrica que, curiosament, patrocina la seva ex-muller Isabel Preysler, ara senyora de Boyer.

A Julio, l'esperaven vora una fila de 60 senyores de Castelló i pobles del voltant que, amb els collarets posats i els bolsos de diumenge, es pegaven amb els reporters gràfics i càmeres de televisió per a poder veure'l de prop i tocar-lo si es deixava. A l'esquerra de la improvisada pista d'aterratge, Cosme Miralles, director de Zirconio, i dues hostesses, una de rossa i l'altra morena (per això de la varietat) corrien a saludar al cantant vestit esportivament i lluint una pell cremada pel sol de Miami. «Julio, Julito, Julio», venia al polígon de Vila-real a veure les instal·lacions de la fàbrica que l'ha dut a València i a menjar-se una paella. Una paella gegant feta per a 2.500 persones que es va servir a l'aire lliure sota un sol de justícia. Però abans de tota la festa, el senyor Iglesias es va desplaçar a l'Ajuntament de Vila-real on l'alcalde, la reina de les festes, les dames d'honor, les seues mares, els regidors i un bon grapat de veïns l'esperaven per a regalar-li una placa d'agraïment per tan distingida visita. Amb la placa a la mà i el jersei a les espatlles, Julio va eixir de la casa consistorial aclamat per una multitud de femelles que en processó el seguiren fins al Mercedes negre, matrícula de Madrid que estava esperant-lo.

L'itinerari de Julito el va tornar a les instal·lacions de Zirconio on, una vegada vista la fàbrica i com es fan les rajoles, el cantant, amarrat a les dues hostesses (la morena a l'esquerra i la rossa a la dreta), es va menjar la seua porció de paella. A l'hora del cafè, Julio Iglesias es va escapar de els seues admiradors per a poder rebre uns minuts la premsa. Allí, ens va confessar que no tenia nòvia. □

El cor d'un esquadró de dones de totes les edats i tots els volums bategava al caire de la taquicàrdia.

Madrid tornava en persona al camp de futbol.

Durant dues hores i mitja Julio-Julito-Julio desgranà boleros i balades melodramàtiques que aconseguiren histeritzar, en una perfecta concòrdia psíquica, els seus afiliats. I és que Julio és una magnífica *latin-lover* internacional, capaç d'enamorar fadrines de Califòrnia, secretàries del Japó o funcionàries i mestresses valencianes. «Ara, cada volta componc menys, encara que continue sent tan bandarra com sempre», declarava abans del ma-

crorecital en conferència de premsa. «A mi m'agraden molt les dones, però al meu pare —el doctor Iglesias— encara li agraden més», digué també Julio calibrant virilitats.

Cosme Miralles, director de rajoles Zirconio, que no es va separar del diví cantant, no volgué en cap moment contar als periodistes quant li havia costat a la seua empresa dur l'amic de Sinatra i de Nancy Reagan, ni tampoc quins serien els seus emoluments per aquesta aparició a València. No obstant això, la rendibilitat de la gira de

Julio Iglesias serà molt sucosa per a Zirconio. Després de dues hores i mitja, a l'hora de les bruixes, el públic incondicional de Julio-Julito-Julio es dissolia tranquil·lament i pacíficament i amb ells la mitja dotzena d'unitats mòbils de les forces de seguretat, més un grapat de blanques ambulàncies. A fora, els venedors ambulants retiraven els *xiringuitos* i uns cartells on anunciaven amb retolador «entrepans de blanc i negre especials Julio Iglesias». Feia sis anys que Julio no havia visitat les torres de Serrans.

E. Roig